

Матеріал надано в авторській редакції

Зімненко Мирослав

"Спогади про подорож"

- Приплили, хлопці!
- Нарешті!

Ох, важка була мандрівка. Не люблю подорожі на суднах, бо мене трохи похитує. Але я дістався сюди. Хай йому грець! Мені вже боязко від думки, як я повертатимусь назад. Але це зараз не важливо - адже я тут. Потрібно зосередитися на подорожі, роздивитися і запам'ятати ще одну цікаву мить мого життя.

- Куди ми прибули? – підійшовши до лоцмана, спитав я.
- До пристані поблизу Нікополя. Чув про таке?
- Ні.
- Нікополь я люблю. В ньому десь пару сотень козацьких осель. Їхні мешканці переселилися на ці землі після зруйнування Нової Січі. Зараз тут добре торгується, бо люди ремеслами займаються, тому ми й прибули сюди. Чотири рази на рік в Нікополі гуде ярмарок, на якому можна надібати багато різного краму. Особливо в шані риба. Тут її багацько. Місцеві – вправні рибалки, та й плавні викохують у своїх очеретах і заводях силу-силенну карасів, линів, окунів, чехоні, коропів. Навіть осетр з Чорного моря раз на рік у плавні заходить, щоб ікру скинути. Отак ось! – гордовито, наче він сам належав до роду нікопольських рибалок, із задоволенням в очах розповів старий лоцман, що не один раз водив свій байдак дніпровськими порогами.

Ще трохи поговоривши з ним і заплативши за дорогу, я ступив на нову землю.

Переді мною відкрилась гарна пристань. Вона нагадувала казку, в якій причаїлися добро, щастя, а зла тут просто бути не могло, бо по обидва боки пристані високою стіною стояли оксамитові плавні. Як справжні охоронці берегли вони це маленьке містечко від лиха. Попереду виднілися побілені хати з підведеними різним кольором призьбами. Прикрашали хати сині й зелені віконечка, які здалеку виглядали наче очі, що дивилися уважно на пристань – хто ж там знову прибув? Цей краєвид досі зберігає моя пам'ять. Пройшовши далі, я побачив декілька рядів, на яких було розкладено різного добра. Господи, як же багато там людей! Як мурах у мурашнику. Аби хоч не затоптали. Серед рядів стояв такий гул, що важко було розібрати, що там коїться. Тільки підійшовши ближче, можна було почути.

- Риба! Риба! Продаю рибу! Свіжа, смачна риба! Карась, чехонь, лини, окунь. Підходьте!
- Скільки?
- П'ять гривеників за кіло віддам.

Ну і ну! Лише п'ять за кіло. У нас вона дорожче, а тут за п'ять. Невдовзі купив собі карасів і лінів. Так-так! Що там далі?

Навколо торговця з медом зібралось чимало люду. Там гуділо не тільки від розмов, а й від самих бджіл, які наче запрошували скуштувати їх мед. А меду там дійсно багато! І липовий, і гречаний, і майський, і з акації, і з різнотрав'я.

- Підходьте, люди, в мене багато меду.
- Що просите за нього?
- Гривня за барильце!

Чудово! Куплю ще й меду. Благо тут, у Великому Лузі, його багато.

Гуляючи ярмарком, побачив, як два куми, мабуть двоє бувалих козаків, п'ють пиво біля шинка. А шинкарка подає їм різні страви. Аромат від лемішки з салом, дерунів, вареників, приправлених смаженою цибулею, заповонив увесь навколошинкарський простір. Ледве слиною не вдавився! Підійшовши ближче, я зрозумів, що пройти повз неможливо. Ноги

самі ступали до шинка, наче якась магічна сила заволоділа ними, а чарівна посмішка на привабливому обличчі господарки, остаточно підтвердила, що я роблю все правильно. Як же було смачно! Добре попоївши, я почимчикував на вихід. Якраз настав час перепочити, бо після тривалої подорожі та перебування серед ярмаркового гомону трохи втомився.

А день вже почав згасати. Небо на горизонті було червоним, наче палало вогнем. На конях стали вивозити все нерозпродане. Залишаючи ярмарок і несучи куплені гостинці, я почувався щасливим, і водночас щось суперечливе і незрозуміле тривожило мою душу. Невже серед колоритного, гучного ярмаркового свята цей багатий на козацьку історію край ніколи не поверне собі колишню славу?

Не замовкли кобзи, кобзи голосисті!
Чути, ваші струни по сивих полях!
Знає рідна ненька, рідна Україна,
Де лягли у землю славні козаки

Мою душу ще більше розтривожили слова, які лунали з натовпу, що спокійно стояв осторонь біля воріт. Одягнені у вишиванки діти, вбрані по-святковому жінки й чоловіки стояли непорушно, наче боялися наполохати магію журливого співу, оберігаючи його своїми тілами.

Я підійшов ближче. Де й поділася моя втома! Наче зачарований побаченим, я став єдиним цілим з цими людьми, які були не схожі на тих, що гомоніли на ярмарку.

Кобзар, що сидів по центру, був дуже старим, як столітній дуб, мав довгі вуса, оселець, був одягнений у стару зношену одягу. Проте його вигляд лише підсилював його мудрість і безцінні життєві знання. А співав дідусь про славних козаків, які боронили наші українські землі, їх великі походи і славні бої. Співав про тяжке життя українського народу. Його думи були сповнені глибоким сумом і сильною тривоною за долю нашої неньки України, за рідну землю, за людей, які на ній живуть.

Ні! Ні! Не може згинуть козацька слава цього містечка. Вона лишиться в думках, піснях, душах і пам'яті, яку нащадки будуть передавати з покоління в покоління. І мою душу огорнув спокій, бо не загине козацька слава Нікопольщини. Я не забуду цю подорож, цих

колеритних містян, їх ярмарок. І при першій нагоді обов'язково повернуся сюди, щоб знову поринути у дивовижну атмосферу Нікопольського ярмарку.